

ката си до такава висота, че е могъл да изпълнява человата партия на струнните квартали, и съ свиренето на собствените си композиции, изпълнени със непреодолими трудности, е очудвал слушателите си и ги привеждал в неописуем възторг. Първи контрабасист на църквата „Св. Марко“, Д. е концертирал по цяла Италия, Англия, Австрия и др., и запазил съвършенството на техниката си до самата си смърт. Писал: концерти, сонати, много преработки за контрабас и канцонети.

Драма — театрална пиеса с трагическо съдържание. **Литургични Д.** се наричат даваните през сръдновъковieto църковни представления, придружени с пение и религиозни церемонии; **лирична драма** (*Drame lirique*) е предпозителното название на операта в Франция, и на нъко музикално драматични творения на съвремеността („Пелеас и Мелизанда“ на Дебюси); **Музикална (тонова) д.** нарича Вагнер своите голъми творения (*Tondrama*), в които провежда своите идеи за пълно покриване на текста с музика; **Drama per musica** наричат италиянците операта. Само думата опера на италиянски значи „дъло“, „творение“.

Дрезеке, Феликс — Draeseke, Felix — значителен композитор и музикален писател, род. 7 октом. 1835 в Кобург, умр. 26 февруарий 1913 в Дрезден, ученик на Рихт по композиция в Лайпцигската консерватория и на Лист по пиано, преподавател в Лозанската консерватория и в Мюнхенското музикално училище, после живее известно време в Женева, след което е професор по композиция в Дрезденската консерватория. Отначало Д. е бил голъм привърженик и ревнител за идеите на Листа и Вагнера — „Новата нъмска школа“, и е композирал в това направление, но после се повръща към класиците, за да изостави и тѣх, и потърси свой собствен път. Д. е писал оркестрова музика: 3 симфонии, увертюри, 1 серенада и два симфонически пролога; камерна музика: 3 струнни квартета, 2 струнни квинтета, по един струнен и

клавирквинтет, по една соната за пиано, чело и кларинет; вокални творения: един Реквием, една меса, един Псалом — 93, мистерията „Христос“, кантата „Колумба“, смѣсени и мъжки хорове, пѣсни и нъколко опери: „Кралъ Зиглод“, „Гудрун“, „Хератъ“ и др. Отг теоретичните му съчинения най-важни сж: „Строгий стил“ — учебник по контрапункт и fuga в 2 части, „Наставления за художествено модулиране“, „Отстранението на трионуса“ и др.

Дрехслер, Йозеф — Drechsler, Joseph — плодовит композитор, род. в Велишъ Виркенъ, Чехия, 26 май 1782, умр. 27 февр. 1852 в Виена, органист и капелмайстор на разни църкви, Домът „Св. Стефанъ“, и на „Леополдщадтския театър“ в Виена, писал 5 опери, („Полската воденица“, „Павлина“ и др.), много зингшпили, fugи, пѣсни, квартали, меси, един Реквием, както и „Учебникъ по хармония“ и „Наръчникъ за модулиране“.

Дуализъм е теорията за една двойствена основа на хармонията, която почива на хармоничното и аритметично дѣление на октавата, показано отъ Царлино, и при която, на реда на **аликвотните** тонове, даващи мажорния консонанс, се срещупоставя реда на долните тонове (*Untertöne*), даващи минорния консонанс.

Дубль, фр. Double — 1) при старите теоретичи (XIII в.) име на интервала октава. 2) Промѣненото (украсено или варирано) повторение на една част (менуетъ, павана и др.) при сюитите отъ XVII в.

Дубль кордъ, фр. Double corde — гл. двойни грифи.

Дубль крошъ, фр. Double croche — шестнадесетина нота.

Дубль триплъ, фр. Double triple — е $\frac{3}{2}$ тактъ у французите.

Дуда — старъ руски, народен, дървенъ инструментъ, съ две цеви, съ различна дължина и малкъ мундшукъ.

Дуе, ит. Due = две, à due = на две. В оркестрови партитури, когато два еднакви инструмента (флейти, обои) трѣбва да свирятъ еднакво, вмѣсто да се пишат на нотите опашки на горе и на долу, се означава съ Д.